

*Piero Marini érsek,
a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok
Pápai Bizottsága elnökének homíliája*

Bibliai szövegek: Kol 1,15–20; Zsolt 99; Lk 5,33–39

1. Krisztus a bibliai olvasmányok középpontjában

A mi Urunk, Jézus Krisztus személye és misztériuma áll mind az első olvasmány, mind a most felolvasott evangélium középpontjában. Az evangélium Krisztust Messiásként mutatja be, Ő a vőlegény, aki megérkezett.

Szent Pál Kolosszeiekhez írt levelének szövege, melyet a szentleckében hallottunk, arra szólít fel, hogy mélyrehatóan vizsgáljuk meg azt a helyet, amelyet Krisztus foglal el Isten teremtő és üdvözítő tervében. A szöveg egy mély, titokzatos és vigasztaló krisztológiai himnusz, amelyet az Egyház minden szerdán elismételtet a vesperás imádkozásakor.

2. Krisztus, a megérkezett vőlegény (evangélium)

Lukács evangéliumának imént hallott részletével megkezdődik Jézus vitasorozata a farizeusokkal. A következő probléma kerül Jézus elé: miért nem bőjtölnek tanítványai, mint minden jó zsidó, mint a farizeusok és Keresztelő János tanítványai, hanem „*csak esznek-isznak*”? Ez az a vád, amellyel később Jézust is illetik: „*falánk és borissza ember*” (Lk 7,33). De az igazi probléma nem a bőjt. Valójában Jézus nem törölte el a bőjtöt. Ő maga 40 napon át bőjtölt a sivatagban, és az első keresztény közösség is kezdettől fogva két napot szentelt a bőjtnek: a szerdát és a pénteket.

Az igazi kérdés ez: megérkezett-e a Messiás Jézussal vagy sem? Jézus előtt a bőjtnek olyan jelentése volt, mely a Messiás eljövetelére készítet fel. Folytatni a bőjtöt azt jelenti, hogy nem ismerjük fel a Messiás eljövetelét. Igen, a vőlegény megérkezett, és barátai ünnepelnek. Majd amikor

„elveszik tőlük a Vőlegényt”, mert a mennybemenetele után már nem lesz látható, barátai visszatérnek a bőjtöléshez, de már nem mint egyfajta várakozáshoz, hanem távolléte miatt szomorúan.

3. *Csak Krisztusban érthető meg Isten teremtő és üdvözítő terve (szentlecke)*

A Kolosszeiekhez írt levél ma olvasott szakaszában Szent Pál szeretné kiegészíteni a Vőlegényről szerzett tudásunkat.

- Krisztus a láthatatlan Isten képmása;
- Ő az egész teremtés Elsőszülötte, mert minden „*általa és érte*” teremtetett;
- Ő „*előbb van mindennél, és minden benne áll fenn*”;
- Ő az Egyház feje;
- „*Ő az elsőszülött a halottak közül*”;
- Isten akarata szerint benne lakik az egész teljesség;
- Általa és keresztje által minden kiengesztelődött Istennel.

Szent Pál tehát megerősíti számunkra, hogy Isten teremtő és üdvözítő tervének megértésének kulcsa csak Krisztusban található meg.

4. *„Minden forrásom belőled fakad”*

Hinni, hogy Krisztus a Messiás, az eljövendő vőlegény, aki értelmet ad mindennek, a kozmikus, emberi és egyházi valóságnak, hinni, hogy Ő az emberi és lelki életünk forrása, nemcsak azt jelenti, hogy bizonyos számú igazságot ismerünk róla, hanem hogy hozzá igazítjuk egész életünket, megváltoztatjuk életmódunkat az ő életmódjához igazodva.

Jézus például a Vőlegényhez hasonlítja magát, minket pedig a „vőlegény barátaihoz”. Úgy beszél nekünk a keresztény életről, mint a belső öröm életéről. A szívünkben örömmel élünk-e, vagy úgy, mintha még nem jött volna el a Megváltó?

A Krisztusba vetett hit nem azt kéri tőlünk, hogy életünk épületének homlokzatán kijavítgassuk az apró hibákat, megjavítsunk néhány régi ruhát, vagy vegyünk régi tömlőket, amelyekben Jézus jó borát őrizzük.

A Krisztusba vetett hit új szemléletet, helyes, krisztusi gondolkodásmódot igényel, amely nem esik egybe e világ gondolkodásmódjával. Ezért jöttünk, hogy meghallgassuk Jézus új tanítását a szentmisében, és megkapjuk az ő új borát. Jézus új bora kötelez bennünket a tömlők újracserélésére.

Krisztus vére a kereszten egyben a béke megteremtésének eszköze is volt. Le kell tehát győznünk a szembenállást, a megosztottságot és az el-lentéteket, mert Jézus a szeretetért kiontott vérével kibékített „*magával mindent a földön és a mennyben*”. Ne felejtsük el, hogy a Fiú áll a történelem kezdetén és végén, amely Jézus feltámadásában csúcsosodik ki, e központi eseményben, amely mindent megújít. Az Egyházhoz tartozni azt jelenti, hogy mint közösség, Krisztus szentségévé válunk a világban.

Krisztus egyben az elsősülött is, aki feltámadásával megkezdte a halottak egyetemes feltámadását. Ő az „*elsősülött a sok testvér között*” (Róm 8,29), aki az ember legmélyebb hivatását teljesítette be: közösségre lépni Istennel.

Ez az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus, Nagy Szent Ger-gely pápa közbenjárására, segítsen megértenünk, hogy Krisztus a Völe-gény, mi pedig a Völegény barátai vagyunk; hogy Krisztus áll életünk középpontjában, és hogy belőle fakad minden forrásunk.